

Sygn. akt III CSK 151/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa Gminy K.
przeciwko Wyższej Szkole [...] w K. w likwidacji
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany - Wyższa Szkoła [...] w K. (w likwidacji) złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 grudnia 2016 r., w którym oddalono apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 lutego 2016 r. W wyroku tym zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda Gminy K. kwotę 253.106,33 zł z odsetkami i oddalono powództwo w pozostałym zakresie.

Powodowa Gmina dochodziła od strony pozwanej odszkodowania w związku z niewykonaniem umowy sprzedaży z dnia 10 czerwca 2013 r.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (s. 4 - 6 skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonując analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uzasadnienia skargi kasacyjnej, zawartej w niej prawnej motywacji wniosków o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz uzasadnienia odpowiedzi na skargę (k. 834 i n. akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że - wbrew stanowisku skarżącego - w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną w rozumieniu tego przepisu.

Ustalony przez oba Sądy meriti stan faktyczny może uzasadniać przyjęcie odszkodowawczej odpowiedzialności kontraktowej strony pozwanej, wynikającej z zawartej przez strony umowy sprzedaży z dnia 10 czerwca 2013 r., obejmującej opisaną w niej nieruchomość i prawo użytkowania wieczystego (art. 471 k.c.). Na podstawie ustalonego stanu faktycznego przekonywająco przyjęto, że strona pozwana naruszyła postanowienia umowy, wydając stronie powodowej w dniu 31 października 2013 r. przedmiot sprzedaży w stanie pogorszonym w stosunku do jej stanu „z dnia nabycia” (s. 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Strona pozwana nie wykazała tego, że taki stan rzeczy był wynikiem okoliczności, za które na podstawie wspomnianej umowy nie ponosiłaby odpowiedzialności. Nie ma podstaw do zarzucania Sądowi Apelacyjnemu dokonania wadliwej wykładni postanowienia § 7 umowy z 2013 r. (kategorie rzeczy, które mogą być usunięte z nieruchomości i takich, które powinny być wydane kupującemu wraz z nieruchomością; s. 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sądy meriti prawidłowo i dokładnie ustaliły treść umowy sprzedaży. Nie było powodów do dyskwalifikacji opinii biegłego M. S. i jej miarodajności w rozpoznawanej sprawie o odszkodowanie. Sama jej zbieżność z wynikami opinii prywatnej innego eksperta nie może stanowić wystarczającej podstawy takiej dyskwalifikacji.

Rozważając kwestię znaczenia podatku VAT dla określenia wysokości odszkodowania (obejmującego wartość zdemontowanych przez pozwanego elementów wbrew postanowieniom umowy), Sąd Apelacyjny trafnie stwierdził, że czym innym jest sama kwestia sprzedaży nieruchomości (i ewentualnie zwolnienie tej transakcji z podatku VAT), a czym innym kwestia zakupu elementów usuniętego wyposażenia nieruchomości w celu odtworzenia jej pierwotnego stanu (s. 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Cena zakupu tych elementów (obejmująca VAT) stanowi niezbędne kryterium ustalenia wysokości odszkodowania (art. 363 § 2 k.c.). Pozostaje tylko do rozstrzygnięcia kwestia, czy w rozpoznawanej sprawie należało przyjąć cenę brutto (uwzględniającą podatek VAT) czy netto (bez tego podatku). Należy podzielić stanowisko zawarte w odpowiedzi na skargę (s. 13-14), zgodnie z którym warunkiem koniecznym do opodatkowania podatkiem VAT danej transakcji (umowy) nie jest sam fakt bycia podatnikiem VAT, ale zachowanie tylko statusu w ramach zindywidualizowanej (zindywidualizowanych) transakcji, stanowiącej przejaw działalności gospodarczej danego podmiotu (w danej sprawie - strony powodowej - Gminy K.). W toku obecnego postępowania o odszkodowanie zdecydowanie przedwczesne jest twierdzenie, że powodowa Gmina może odliczyć wskazany przez stronę skarżącą VAT, skoro nie wykazano nawet jeszcze tego, jakim potrzebom ma służyć nabyta przez Gminę nieruchomość i użytkowanie wieczyste.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 2, 10 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (zmiana: Dz. U. z 2016 r., poz. 1667).